

Dział 8. W instytucji kultury

Żeby widz przyszedł, trzeba do niego dotrzeć z informacją. Czy wasza strona internetowa spełnia standardy dostępności dla osób niewidomych i niedowidzących?

Milej jest porozmawiać z człowiekiem. Jeśli zadzwonię, czy może mi Pani opowiedzieć aktualną ofertę przez telefon?

Jak dostosowujecie wasze wydarzenia do tego, by osoby niewidome mogły je jak najpełniej odebrać? Czy może mi Pani o tym opowiedzieć?

Systemy zakupu biletów online są często skomplikowane i zupełnie nie przystosowane dla mnie. Nie eliminujcie możliwości telefonicznego kupienia biletu.

Proszę o miejsce możliwie łatwo dostępne i takie, na którym obsługa będzie mogła mnie łatwo zauważyć, jeśli będę potrzebować jakiejś pomocy,

Również pod względem dostępu do kultury staramy się doganiać świat. Jeśli przyjdę z własnym przewodnikiem, to czy w waszej instytucji otrzyma on bilet bezpłatny?

Najwygodniej mi odebrać bilety bezpośrednio przed spektaklem – proszę nie zmuszać mnie do jeżdżenia po niego oddzielnie, bo to dla mnie spory wysiłek.

Kina, teatry, stadiony są zwykle rozległe – czy może mnie Pani zauważyć już przy wejściu?

W tłumie i zgłębku czuję się kompletnie zagubiony. Czy może mnie Pani "doholować" do szatni, a potem na moje miejsce na widowni, z ominięciem największych tłumów?

Możemy się umówić na taki znak: gdy wstanę, to znaczy, że czegoś potrzebuję.

Audiodeskrypcja to słowne opisywanie dzieła lub wydarzenia. Może być nagrana lub "na żywo". Chciałbym, by stała się standardem przynajmniej w kinach (nagrana) i na dużych wydarzeniach sportowych (gdzie i tak siedzą sprawozdawcy).

W operze widzący odbiorcy mogą czytać tekst libretta z ekranów. Mnie przydałaby się czytana wersja libretta, dostępna na odtwarzaczu ze słuchawkami.

Czas przerwy to czas na korzystanie np. z bufetu czy toalety, ja też chciałbym móc z nich skorzystać. Czy może Pani wtedy podejść do mnie i spytać, jak chciałbym wykorzystać przerwę?

Po zakończeniu spektaklu będę wdzięczny, jeśli pokona Pani ze mną tą samą drogę do wyjścia, zwłaszcza przez tłumy przy szatni. Czy w razie potrzeby pomoże mi Pani zadzwonić po taksówkę?

W wielu muzeach można wypożyczyć audio-przewodniki – to dla mnie duża pomoc, jeśli opisy wykonano pamiętając o niewidomych. Niestety, często dowiaduję się wielu ciekawych informacji o danym dziele, z wyjątkiem porządnego opisu tego, jak ono właściwie wygląda.

Jeśli audio-przewodnik to dla mnie jedyna możliwość poznania eksponatów, to czy muszę za niego dodatkowo płacić?

Nic nie zastąpi kontaktu z człowiekiem: najlepszą dla mnie formą zwiedzania muzeum czy wystawy jest wcześniejsze umówienie się z pracownikiem, który może mnie po nich oprowadzić. W rozmowie z nim na pewno dowiem się najwięcej. Czy w Pani muzeum da się coś takiego zorganizować?

Elementem wystawy jest często prezentacja na monitorze. Jeśli nie ma ona słownego opisu, czy może mi Pani o niej opowiedzieć?

Osoba niedowidząca potrzebuje więcej czasu, by spokojnie obejrzeć eksponat. Często też stoi on za daleko. Proszę jej pozwolić obejrzeć dzieło z bliska i dać czas na zrozumienie, co właściwie widzi.

Zwiedzać można także dotykiem. Chciałbym móc dotykać eksponatów, które na to pozwalają

– tych, którym nic się nie stanie, gdy ich dotknę.

Wiele eksponatów nadaje się do tego, by dorobić do nich miniaturki (np. wydruki 3D), które można wziąć do ręki, lub tyflografiki (czyli wypukłe obrazy), które można obejrzeć palcami. Budynki można też przedstawiać jako makiety.

Czy przynajmniej część informacji na tabliczkach informacyjnych jest napisana w brajlu?

Nie dotykać eksponatów